

var regler, der måske kun ville blive udnyttet af funktionærer m.v. med høje indkomster.

Som jeg har beskrevet ovenfor, er det i øvrigt ikke således, at arbejdstagere og arbejdsgivere »bare kan blive enige om, at hele den ansattes arbejdsvederlag udmøntes i obligationer, og så får den ansatte dem i øvrigt til frit forbrug med det samme«. Der er som nævnt både krav om en bindingsperiode på fem år – formålet var jo netop at knytte arbejdstagerne tættere til virksomheden og dens driftsresultat – og medarbejderobligationernes værdi må inklusive afgift ikke udgøre mere end 10 pct. af den ansattes løn, ligesom obligationerne skal tilbydes alle virksomhedens medarbejdere. Det er endvidere en betingelse for skattefriheden, at der indsendes oplysninger til de statslige told- og skattemyndigheder om tildelingen af medarbejderaktier og –obligationer.

Med hensyn til provenuvirkningen så finder jeg ikke anledning til at ændre skønnet over de provenumæssige konsekvenser vedrørende L 87 som følge af Ligningsrådets afgørelse.

I provenuvurderingen af forhøjelsen af grænsen for skattefri uddeling af medarbejderobligationer i ændringsforslaget til L 87 er det angivet, at provenutabet ved forhøjelsen af grænsen vil afhænge af, i hvor stort omfang forhøjelsen vil føre til øget anvendelse af ordningen. Det angivne årlige provenutab på ca. 5 mio. kr. er skønnet under forudsætning af, at forhøjelsen vil blive udnyttet af ca. 1.000 personer ekstra. Der er ved provenuvurderingen ikke taget eksplicit hensyn til muligheden for bruttotrækordninger i forbindelse med medarbejderobligationer.

De intentioner, der ligger bag skattebegunstigelsen af medarbejderobligationer og –aktier om at skabe et fællesskab mellem virksomhedsejere og virksomhedsarbejdere med henblik på at fremme produktiviteten i virksomhederne og dermed velstanden for alle, er der formentlig fortsat stor sympati for.

For alle tilfældes skyld finder jeg, at det vil være relevant at overvåge udviklingen på dette område nøje – på tilsvarende måde som regeringen allerede har iværksat en overvågning for så vidt angår de mere almindelige personalegoder/naturalieydelse.

Det er derfor min hensigt at indstille til den tværministerielle arbejdsgruppe, der blev nedsat i efteråret 2003, om også at inddrage udviklingen på området for tildeling af medarbejder-

aktier og –obligationer i de årlige redegørelser, der skal udarbejdes, første gang i efteråret 2004.

Spm. nr. S 3750

Til socialministeren (11/5 04) af:

Morten Homann (SF):

»Skal ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 3477 forstås således, at ministeren opfatter plejeorlovsordningen som en måde at spare på det offentlige udgifter til plejepersonale til døende personer?«

Svar (24/5 04)

Socialministeren (Henriette Kjær):

Formålet med at indføre plejevederlag for pasning af døende var ikke at spare på det offentlige udgifter. Formålet med indførelsen af reglerne var at give kompensation for tabt arbejdsindtægt til de berørte familier, når den døende ønskede at tilbringe den sidste tid i eget hjem. Der ved sikredes den døende og familien nogle reelle valgmuligheder. Indførelsen af plejeorlovsordningen blev skønnet at medføre væsentlige nettomerudgifter for det offentlige.

Spm. nr. S 3765

Til skatteministeren (11/5 04) af:

Morten Homann (SF):

»I fortsættelse af ministerens svar på spørgsmål nr. S 3559-3561 om Landsskatterettens sagsbehandlingstid og nedskæringerne i bevillingerne til Landsskatteretten anmodes ministeren om at oplyse udviklingen i statens udgifter til omkostningsgodtgørelse efter skattestyrelseslovens kapitel 3 A vedrørende sager behandlet ved Landsskatteretten sammenlignet med bevillingerne til Landsskatteretten for årene 2000-2003?«

Begrundelse

Af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 3559-3561 fremgår, at sagsbehandlingstiden